

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

1. Dæmonis crudelia sacrificia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

Cum primùm Iliacas Danaï venistis ad oras
Sanguine quarendi reditus, animaque litandum
Argolica.

Ethica.

Apparet hinc. I. (a) Cacodæmonis in genus humanum crudelitas, cui perquam familiare est, humanas hostias, & inter eas, potissimum puerorum ac Virginum cædes, cultoribus suis imperare. Immania sunt auditu, nedum factu, quæ de nefandis ejus sacrificiis leguntur. Historia divina non uno refert loco execrandam parentum religionem, filios suos horribili cum cruciatu per ignes traducentium, & idolo *Moloch* immolantium. Semel DEUS verus imperavit Abrahamo, filium ut sacrificaret; quod tamen perfici noluit, contentus præparatione mentis ad obsequium. Dii falsi, dæmones videlicet, gentis humanæ inimicitia & invidentiâ ducti, non contenti sunt promptitudine voluntatis: reipsa filios & filias à parentibus victimariis postulant. Hanc veterum Hebræorum infandam superstitionem deplorat David psal. 105. *Immolaverunt filios suos, & filias suas demoniis, & effuderunt sanguinem innocentem filiorum suorum, & filiarum suarum, quas sacrificarunt sculptilibus Chanaan.* Et ecce simios orcinos Majestatis divinæ æmulos. Abrahamo filium immolaturus pro victimâ, suppositus est aries; maclandæ Iphigeniæ substituta cerva. Taceo vetera superstitionis crudelitatis exempla. Josephus Acosta, auctor insignis, refert in commentariis de moribus Pervanorum: hanc apud ipsos obtinuisse consuetudinem, ut quoties novus rex inauguraretur, bis centum pueri, in honorem novi principis maclarentur. Cujus rei miserabilis facies etsi omnem truculentiam superare videtur; dirius tamen & immanius est, quod de Mexicanis scribit vir religiosus ex Ordine S. Francisci, in epistolâ ad sui Ordinis congregationem habitam Tholosæ an. 1532. nimirum in sola illa civitate, cum diabolus illic coleretur, quotannis plus quam viginti millia cordium puerorum & puellarum solita fuisse stygio tyranno offerri. Henricus Engel. Dom. XII. Pentec. Et mirandum fanè est, omnis impuritatis spiritum tantopere puerorum ac Virginum cæde, & sanguine delectari, qui virginitatem & castitatem summo persequitur odio. Nempe vaserrimus alastor etiam in hoc æmulatur Deum, cui placet non modò Sacerdos, sed etiam victima sancta, innocens, impoluta, immaculata.

A a a z

Sic

(a) *Dæmonis crudelia sacrificia.*

Sic Plutarcho narrante lib. de superstitione. Carthaginenses Saturno filios immolabant, & qui nullos habebant, à pauperibus miserabiles victimas emere cogebantur. Adstabat in ipso sacrificio mater rigida & absque gemitu: si enim ingemisset, jacturam faciebat & honoris & filii. Interim ante statuam omnia tibiarum cantu & tympanorum pulsu personabant, nequis clamor exaudiretur. O diabolicam tyrannidem! quæ ne gemitus quidem esse liberos permittit, ut nomen habeat religionis infanda laniena, sine lacrimis peragenda, sine suspirio est spectanda; in abominandis sacris *hilarem datorem* exigit tartareus latro. Hic idem sub Achilleæ umbræ prætextu, *Polyxenam* virginem, Priami regis filiam, sibi immolari voluit. Hic *Iphigeniam* regalem, & spectatæ pudicitiaë puellam, deposcit: Hæc est illa servitus, hic cultus, qui juratis Dei hostibus dæmonibus, sanguinis humani, in odium Creatoris, appetentissimis sub specie deorum & dearum exhibetur. Et utinam hæc sacrificia detestanda à solis idolorum cultoribus perpetrarentur! Etenim ut nihil dicam de parentibus, sanctiore religione imbutis, qui liberos suos malâ educatione perversos & corruptos, miserrimo diaboli manipatui tradunt; quàm multi reperiuntur libidine perditii juvenes, virique, qui statuunt aram idolo suo non Dianæ, sed Veneri, & victimam ei dedicant (horret animus dicere) pudorem Virginibus ereptum. O nefandos popas! quorum lascivia tantò fit irritatior, quantò puellaris integritas est expugnata difficilior. Quoties in hoc propudioso Sacrificio Victimarius simul & victima, *nil miseranti cedit orco*. Paradigma ex Pausania affero, qui in Achaicis, lib. 7. hæc habet. Cum multi è Calydoniis, furoris & vesaniæ novo quodam morbo corriperentur, atque partim interirent: consultum fuit de mali remedio, Jovis Dodonæi, clarum illis temporibus per Epirum, Oraculum. Responsum est, unam esse atque solam placandi numinis rationem: Si ad Liberi patris aram *Callirrhoe* Virgo Ætolica, vel ipsa, vel alius aliquis, qui se pro illa devovisset, immolaretur. Difficile erat reperire, qui pro puella mori optaret. Igitur Callirrhoe, cum frustra deprecando necem, nihil obtinisset, cædi destinata est. Ad aram ergo ducta cum insulis, fertis, & omni sacrificiorum apparatu, *Craeso* Sacerdoti mirificè placuit; qui, cum antea quoque puellam deperiisset, & nosset vicaria morte redimi illam posse, victus amore & miseratione, in Virginem quidem pius & benignus: in se autem crudelis extitit, factus pro illa hostia succidanea. Suis enim manibus confossus, accersivit sibi lethum. Commota rei spectaculo

culo Callirhoë, stuporêque attonita, in miserationem tam diri officii versa, ipsa quoque semet ad fontem, qui haud procul abest à portu Calydonis, furibunda jugulavit. Sic Cæcodæmon duplex nactus sacrificium, dum virginem petit, simul amatorem haurit, & gemina nece pulchrè sibi litatum ostendit. Scilicet ad aram Bacchi cadebat hic Sacerdos, à qua proximus est ad aram Veneris transitus.

II. (b) Iphigenia Virgo pudica & casta, ob Helenæ nefarii scorti noxam, sub ipsa belli auspicia, immeritâ morte occumbere debuit. Ferè ita fit, ut ob unius atque alterius cuiusdam portentosi flagitia, quandoque integerrimi homines plectantur, Poëta teste:

Dimittit corvos, vexat censura columbas.

Non rarò trahitur ad aram cædenda innocentia; & absolvitur scelus, hòc feliciter, quò vesanius. Exultat impius, premitur pius; & in aliena piacula, succedit victima, *Probitus*. Sapientis viri dictum est: *Paucorum culpa, multorum pœna*.

III. (c) Agamemnonem laudans Ovidius canit:

----- postquam pietatem publica causa,
Rexque patrem vicit, castumque datura cruorem,
Flentibus ante aram stetit Iphigenia ministris:
Victa dea est, nubemque oculis objecit, & inter
Officium, turbamque sacri, vocesque precantum,
Supposita fertur mutasse Mycenida cervâ.

Charitas, quam pro officio suo reipublicæ debebat Rex, plus potuit, quàm amor, quem filia debebat pater. Sapienter. Propter patriam sua cuique nedum cuiusdam suorum, vita negligenda est. *Curtius* in profundam voraginem se cum equo immittens, vitam patriæ libertati posthabuit. *Genutius Cippus* Prætor, regno prætulit exilium: cum enim responsum accepisset, regem fore, si in urbem revertisset, voluntarium sibi exilium indixit. Duo *Decii* pro Reipubl. incolumitate se devoverunt, è quorum sanguine insperata victoria emerfit; vita illorum victoriæ oberat, mors fecit, ut vinceretur hostis. Inter laudanda exempla, *Codri* Atheniensium Regis est, qui interitu suo fecit, ne Athenæ perirent: Et *Themistoclis*, qui exceptum paterâ tauri sanguinem, institutò sacrificio, hausit, ne oppugnare, à qua exulabat, patriam Persici exercitus dux factus cogereetur. E sacris paginis habemus *Iephten*, qui unigenæ filia cæde, voti religionem exsolvit, & patriæ salutem peperit. Græcis, inquit, Flosculorum historicorum scriptor, facinus hoc placuit, qui Iphigeniam iisdem tempo-

A a a 3

ribus,

(b) *Innocens pro nocente plectitur.* (c) *Charitas patriæ.*